

I orienteringsarrangement fram mot slutten av 1950-årene, var det vanlig - faktisk lovbestemt i NOFs lover - at postene skulle være bemannet. Postmannskapene hadde til oppdrag og kvittere på løperens kontrollkort, samt notere passeringstidene. Dertil skulle de påse at kartoppslaget var i orden, da løperne bare fikk oppgitt en post av gangen.

Orienteringskunnskapene til postmannskapene var ikke alltid på topp og det var således en stri törn for löypeleggern når han på löpsdagen skulle ut med postmannskaper til alle poster. Det var også vanlig at han måtte tilbake til startområdet for å gi klarsignal för starten kunne begynne.

En av våre mest kjente löypeleggere fikk erfare hvilke problemer en kunne komme opp i når det gjeller utsetting av postmannskaper. KIF arrangerte på höstparten et nasjonalt o-löp innerst i Lurdalen. Söndag morgen kl 6 reiste löypelegger og postmannskaper innover Lurdalen. Det regnet kraftig og tåka hang nedover tretoppene. For å spare tid ble mannskapene til en av postene instruert om hvor de skulle gå og hvor de skulle vente på löypeleggeren, som i mellomtiden skulle följ ut mannskaper til andre poster. Da löypeleggeren kom til det avtalte sted, var ingen postmannskaper å se. Tiden da starten skulle begynne nærmet, seg raskt og löypeleggeren som ikke hadde levert fra seg o-flagg og postoppslag (heldigvis), löp ned til posten i håp om at mannskapene hadde försökt å finne fram dit. Der var det ingen postmannskaper å se. Av en eller annen grunn, forut- anelse, e.l. hadde löypeleggeren på förhand avtalt med löpsleder at starten skulle gå som planlagt, selv om löypeleggern ikke skulle være kommet inn. Nå skulle det vise seg at dette hadde vært nödvendig. Pröv og tenk dere löypeleggerns situasjon, ösende regnvar og tåke - gjennomvåt og frossen - o-löperer i löypa - ingen postmannskaper. Da det nå bare var minutter för de förste löperne ville passere, kunne han ikke rope inn de savnede mannskaper. Her var det bare og gjöre det beste ut av situasjonen. Löperne kom - fikk sine kontrollkort kvittert, men noen mellomtid var ikke mulig å få til. Da de siste löperne passerte, dukket postmannskapene opp. De hadde vært en tur helt nede i Svene, för de hadde funnet ut hvor de var. Etter at vår uheldige löypelegger hadde fått noe varmt i kroppen, av gavmilde "postmannskaper", kunne blyanten lirkes ut av löypeleggerens stivfrosne fingrer og "selskapet" kunne begi seg tilbake til målområdet.

Det fötelles at etter at löypeleggeren hadde fått noe å varme seg på og fått skiftet til törrer klar, var det bare glede og fornöyelse over hele historien.